

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.396 van 29 maart 2000
in de zaak A. 47.200/X-8292.**

In zake : Philippe BOUTE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. DECLERCQ,
kantoor houdende te 3010 LEUVEN,
Tiensesteenweg 275.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Philippe BOUTE
op 1 juni 1992 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van het besluit van 30 december 1991 van de
Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huis-
vesting waarbij hem de bouwvergunning wordt geweigerd
voor het oprichten van een villa met zwembad op een
perceel gelegen te Tervuren, Hulststraat nr. 151, kadas-
traal bekend Sectie D, nr. 9m4;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-
auditeur C. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 9 september 1998
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 24 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 maart 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DEWANDRE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat P. DECLERCQ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur C. BAMPS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de bestreden beslissing de bouwvergunning weigert omdat zij niet in overeenstemming is met de bestemming natuurgebied die door het gewestplan Leuven, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 1977, aan het bouwperceel is gegeven;

Overwegende dat het eerste middel is afgeleid uit het niet verbindend zijn van het gewestplan Leuven omdat dit plan niet naar behoren is bekendgemaakt; dat het middel als volgt wordt geformuleerd :

"Eerste middel, genomen uit de schending van de artikelen 10 en 13 van de Stedenbouwwet van 29 maart 1962, de afwezigheid van de rehtens vereiste juridische en feitelijke grondslag en uit machtsoverschrijding,

Doordat de bestreden beslissing integraal steunt op het gewestplan Leuven,

En doordat dit gewestplan niet op de correcte wijze werd bekendgemaakt en bijgevolg niet verbindend is (...),

Terwijl een administratieve handeling slechts kan steunen op een voorschrift dat op de juiste wijze werd bekendgemaakt en verbindende kracht heeft verkregen";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"In het eerste middel stelt verzoeker dat het gewestplan Leuven niet op correcte wijze is bekend gemaakt en bijgevolg niet verbindend is zodat de administratieve handeling die daarop steunt de rechtens vereiste juridische en feitelijke grondslag mist en door machtsoverschrijding is aangetast.

Het middel specificeert niet waarin de gebrekkige bekendmaking zou bestaan en is dan ook onvoldoende uitgelegd om ontvankelijk te zijn. (...)

Het gewestplan Leuven werd bekend gemaakt zoals door de wet voorzien bij K.B. van 7/4/1977, verschenen in het B.S. op 20/4/1977, en in werking getreden op 5/5/1977";

Overwegende dat de verzoekende partij repliceert wat volgt :

"De tegenpartij steunt zich in de bestreden beslissing op de bestemming als natuurgebied in het gewestplan Leuven voor de eigendom van beroeper.

De voorschriften van dit gewestplan zijn beroeper echter niet tegenstelbaar, gezien het gewestplan niet regelmatig en in de vormen door de wet bepaald werd bekendgemaakt, daar de orthofotoplannen en de kaarten met de bestaande toestand tot op heden nooit in elk gemeentehuis van het door het gewestplan bestreken gebied werden neergelegd ter inzage (...).

In het aan de Raad voorgelegde administratief dossier steekt geen stuk waaruit zou blijken dat deze integrale ter inzagelegging ten gemeentehuize van Tervuren of het vroegere Duisburg zou zijn gebeurd.

(...)"

Overwegende dat in de laatste memorie verzoeker verklaart :

"In het Auditoraatsverslag worden met betrekking tot dit middel twee opmerkingen geformuleerd :

- dat het gewestplan Leuven ten tijde van het nemen van het betreden besluit niet op correcte en volledige wijze bekendgemaakt was, zou slechts een 'blote bewering' of nog een 'affirmatie' vanwege beroeper zijn, die nergens wordt hard gemaakt;

- het middel zou bovendien onontvankelijk zijn, gezien met betrekking tot de problematiek van de bekendmaking van de gewestplannen inmiddels een nieuwe reglementering in voege is, die terzake elke mogelijke twijfel uitsluit. Bij annulatie zou de overheid die opnieuw zou moeten uitspraak doen omtrent het bouwberoep deze nieuwe reglementering moeten toepassen, en zou beroeper bijgevolg toch de beoogde vergunning niet meer kunnen bekomen.

Beroeper kan hierop het volgende antwoorden.

Met betrekking tot het eerste aspect, is het geenszins een affirmatie vanwege beroeper om te stellen dat het gewestplan Leuven ten tijde van het nemen van het bestreden besluit inderdaad niet was bekendgemaakt overeenkomstig de toen geldende regels van de stedenbouwwet.

Zo heeft de Raad van State zelf later nog in andere procedures vastgesteld dat het gewestplan Leuven inderdaad niet-tegenstelbaar was ingevolge het verzuim van de overheid om ervoor te zorgen dat de orthofotoplannen met de bestaande toestand ter inzage zouden liggen op het gemeentehuis van elk van de gemeenten binnen het beheersingsgebied van het gewestplan (...).

Hetgeen nog gold in juni 1994, moet noodzakelijkerwijze ook opgaan voor de datum waarop het bestreden besluit genomen werd (30 december 1991).

(...)

Ten tweede is het niet correct te stellen dat met de tussentijdse wijziging van de stedenbouwwetgeving betreffende de modaliteiten van bekendmaking van het gewestplan, beroeper geen belang meer zou hebben bij het middel.

In een arrest van 21 maart 1996 heeft het Arbitragehof immers duidelijk het belang van de nieuwe regeling betreffende het onderscheid tussen de zogenaamde normatieve en niet-normatieve gedeelten van een gewestplan toegelicht :

'Artikel 75 § 3 van de stedenbouwwet mildert enkel voor de toekomst de verplichtingen van het bestuur op het gebied van de terinzagelegging van gewestplannen; het heeft wel onmiddellijke, doch geen retroactieve werking. Het laat de bevoegdheid van de administratieve rechter onaangetast om de gevolgen te beoordelen van het niet ter inzage leggen van niet-normatieve delen van het gewestplan ten aanzien van

administratieve rechtshandelingen die op dat gewestplan gesteund zijn en vóór de inwerkingtreding van de nieuwe regel zijn gesteld'.
(Arbitragehof nr. 20/96, 21 maart 1996)";

Overwegende dat in de laatste memorie de verwerende partij het belang bij het middel betwist;

Overwegende dat de verwerende partij terecht opmerkt dat in het verzoekschrift niet wordt gespecificeerd "waarin de gebrekkige bekendmaking zou bestaan"; dat de verwerende partij evenwel bij het lezen van het verzoekschrift daarvan onmogelijk onwetend kon zijn; dat vooreerst verzoeker ter gelegenheid van het hoger beroep waarover het bestreden besluit uitspraak doet met zoveel woorden heeft opgeworpen dat het gewestplan Leuven niet op correcte wijze is bekendgemaakt omdat het niet in zijn geheel, d.w.z. met inbegrip van de orthofotoplannen en de kaarten met de bestaande toestand ter inzage gelegd is in elk gemeentehuis; dat vervolgens de gebrekkige bekendmaking van het gewestplan Leuven en van vele andere gewestplannen sedert 1981 en nog lange jaren nadien in talloze arresten door de Raad van State -overigens vruchteloos- is gesanctioneerd; dat in die omstandigheden de loutere affirmatie van de gebrekkige bekendmaking zowel voor de Raad van State als voor het bestuur moet volstaan om te begrijpen welk gebrek in de bekendmaking precies wordt bedoeld; dat, ten overvloede, in de memorie van wederantwoord het gebrek in de bekendmaking concreet is uiteengezet;

Overwegende dat niet betwist wordt dat ten tijde van de bestreden beslissing het gewestplan Leuven niet naar behoren was bekendgemaakt; dat bedoeld gewestplan derhalve niet wettig aan verzoeker kon worden tegengeworpen ter weigering van zijn aanvraag; dat de opvatting dat artikel 11, § 9, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op

22 oktober 1996, niet langer vereist dat de orthofotoplannen en de kaarten die de bestaande toestand weergeven, ter inzage in elk gemeentehuis worden neergelegd, zodat in geval van een eventuele vernietiging van het aangevochten besluit op grond van het middel, de overheid, opnieuw uitspraak doende over het beroep van de verzoekende partij, niet anders kan dan vaststellen dat het gezag van gewijsde van dit vernietigingsarrest is verbonden aan thans niet meer geldende wettelijke bepalingen betreffende de bekendmaking van de gewestplannen, en dat alle formaliteiten opgelegd door het thans terzake geldende artikel 11, § 9, zijn vervuld, niet tot de conclusie leidt dat het middel onontvankelijk zou zijn; dat verzoeker belang heeft bij het beroep; dat een vernietiging op grond van het middel voor gevolg heeft dat de minister opnieuw uitspraak moet doen over de bouwaanvraag in zijn geheel met toepassing van de geldende regelgeving; dat in dat verband verzoeker terecht oppert dat "niemand in de huidige stand van zaken met zekerheid (kan) zeggen welke de toepasselijke regelgeving inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw zal zijn (...) op het ogenblik dat de minister een nieuwe beslissing dient te nemen";

Overwegende dat het middel ontvankelijk is;
dat het gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 30 december 1991 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting waarbij Philippe BOUTE de bouwvergunning wordt geweigerd voor het oprichten van een villa met zwembad op een perceel gelegen te Tervuren, Hulststraat nr. 151, kadastraal bekend Sectie D, nr. 9m4.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig maart tweeduizend, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M. VRINTS.